
ROZPRAWNOŚĆ (1) *sb f*

Oba o oraz a jasne.

sg N rozprawność. ◇ [G rozprawności.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII(XVIII) w.

Wymowność, sprawne posługiwanie się mową: Lepos quidam facetiaequé hominem ornant, Ochotá kúnłztowánie/ á rośpráwność człowieká kráfzą. Mącz 189b.

[Wyrażenie: »rozprawność języka«: Ludu nierośtropnego nie wyźrzyłz/ ludu wyfokiey mowy: thák żebyś niemogł zrozumieć rośpráwności ięzyká [disertitudinem linguae] iego/ w ktorým żadney mądrości niemáłz. Leop Is 33/19 (Linde).]

Cf NIEROZPRAWNOŚĆ

KW